

A Győri Ítéltábla Dr. Mester Csaba Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** Kálmán, Szilasi, Sárközy és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen emberi méltóság, jó hírnévhez fűződő jog megsértése iránt a Tatabányai Törvényszék előtt folyamatba tett perében a 2012. február 9. napján 26.P.21.711/2010/17. szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 18. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezését megváltoztatja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 400.000,- (Négyszázezer) forintot.

Köteles a felperes megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 288.000,- (Kettőszáz-nyolcvannyolcezer) forint, míg az alperes ugyanilyen módon 32.000,- (Harminckettőezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Köteles a felperes megfizetni az alperesnek 15 napon belül 50.000,- (Ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes a www.....hu honlapján 2010. július 22. napján megjelent „Tragédia! Elhunyt **"G"**, felperes neve és **"H"** című cikkével megsértette a felperes jó hírnevét, emberi méltósághoz való jogát és visszaélt képmásával. Kötelezte az alperest, hogy vegye le honlapjáról a perrel érintett cikket, és a www.....hu honlapjának nyitóoldalán közölje az ítélet rendelkező részét, ismerje el a jogsértése tényét, és fejezze ki miatta sajnálatát. Ezt meghaladóan a 4 millió forint nem vagyon kártérítési igényt elutasította.

Ítéletének indokolása szerint az alperes 2010. július 22. napján a www.....hu hírportálon cikket jelentetett meg „Tragédia! Elhunyt **"G"**,

felperes neve és "H" címmel. A cikk címe alatt az alperes megjelenített egy képet is, amelyben a címben szereplő három személy egymás mellé volt szerkesztve.

Az alperes által üzemeltetett ... hírportál pletyka rovatában megjelent cikk - többek között - az alábbiakat tartalmazta:

„Tragédia! Elhunyt **"G"**, felperes neve és **"H"** 2010. július 22.. Tegnapelőtt hajnalban elhunyt felperes neve (+35) parkolóművész. Az **"A"** napilap informátorának sikerült megszereznie néhai felperes neve boncolási jegyzőkönyvét, amiből kiderült, hogy a halál beálltát minden bizonnyal az elhunyt tüdejébe jutott ondó és hányadék elegye okozta"

„... a DNS vizsgálat szerint a spermium magától az elhunytól származik és a tragikus kimenetelű balesetre egy lopott rokkantkocsiban balszerencsésen végrehajtott autofelláció során került sor." - ecseteli a médiaszemélyiség halálának körülményeit a ...hu.

Még mielőtt azonban bárkinek is könnybe lábadna a szeme, eláruljuk a hírből egy szó sem igaz, mindössze egy ízetlen tréfáról van szó, amelyhez azonban mint minden „rendes” nekrológhoz, önéletrajz is társul.

felperes neveről pl. a következő: „Producer, műsorvezető, hivatásos magyar híresség. Amikor éppen nem történt vele és feleségével, **"B"-vel** semmi, akkor előhozakodott valamivel. Lelkesen avatta be a tévénezőket és az újságok olvasóit magánéletükbe, lett-légyen szó esküvőről, vagy éppen a babavárásról. Hajléltalanokkal is készített valóság show-t, amiben csak egy ember győzhetett." Ennél találóbbat mondjuk mi sem találhattunk volna ki...

A felperes családtagjai, barátai, munkatársai, az internetes hírkeresőn, az alperes által üzemeltetett portálon és a ...hu internetes oldalon értesültek a cikkbeli „halálhírről”, illetőleg annak körülményeiről.

Az elsőfokú bíróság a jogsértés megállapítása körében a jogi indokolásában kifejtette, hogy a bírói gyakorlat szerint a jó hírnév sérelmét a más személyre vonatkozó, azt sértő tényállítás valósítja meg. A jó hírnév sérelme akkor áll fenn, ha valaki valamilyen személyt érintő közlést tesz, amely tényállítást fejez ki, amennyiben az objektíve valótlan és ez által alkalmas az érintett értékelésének hátrányos befolyásolására.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a cikk szerkesztése - azon túl, hogy a pletyka rovatban szerepelt - nem utalt egyértelműen álhírré. Kiemelve, vastag betűkkel, tragédiaként jelezve a felperes és társai halálhírét, majd további vastagított betűkkel tényközlésként szerepel a felperes halálhíre, boncolási jegyzőkönyve és a halál oka, majd a kép alatt már normál betűkkel egy mondatban a halál körülményei és csak ezt követően, hogy a hír nem igaz, ízetlen tréfáról van szó.

A cikk negyedik - apró betűs - mondata maga írja, hogy a hírből egy szó sem igaz (elhunyt felperes neve, a halál beálltát az elhunyt tüdejébe jutott ondó és hányadék elegye okozta, a DNS vizsgálat szerint a spermium az elhunytól származik, a tragikus kimenetelű balesetre egy lopott rokkant kocsiban balszerencsésen

végrehajtott autofelláció során került sor). A valótlan tényállítások hatást gyakoroltak az olvasóra, és csak ezt követően tartalmazta a cikk, hogy a hírből egy szó sem igaz. Azonban nem derült ki, hogy a felperesre vonatkozó állítások melyik része nem valós.

A felperes által kifogásolt kijelentések - a PK. 12. számú állásfoglalásban írtakra is figyelemmel - szerkezetükben és megjelenésükben alkalmasak a felperesi jó hírnév sérelmének megállapítására.

Bizonyos magatartások, kifejezések önmagukban alkalmasak a személy társadalmi értékelésnek csorbítására függetlenül a személyiség valóságos értékétől. Becsületsértő a személyiséget érintő közlés, amely tartalmára és tartalmának valóságára tekintet nélkül aránytalanul túlzó, indokolatlanul bántó, lealacsonyító.

A szexuális viselkedés a magántitok körébe tartozó kérdés, ezért meghatározott személy szexuális magatartásról szóló közlés önmagában személyhez fűződő jogot sért. Ha a közlés valótlanul olyan szexuális magatartást ismertet, amely Magyarországon nem elfogadott, az ilyen közlés különösen sértőnek minősül és személyiségvédelmet alapoz meg.

A becsület sérelmére alkalmasak a valótlan, vagy a valóságot hamis színben feltűntető tényállítások egyben a jó hírnév sérelmét is jelentik. Az alperesi cikk az alkalmazott képek, hasonlatok abszurdítása, morbiditása túllépte az adott helyzetben - a közszereplő felperessel szemben - elvárható zsinórmértéket. Ugyanis a cikkbeli jelzők, hasonlatok, kitételek önmagukban - személyre való tekintet nélkül - visszatetszőek, ízléstelenek, túllépték a groteszk kereteit, mivel az olvasóban lealázó kép rajzolódott ki az érintett személyről. A másik két személy halál módjának leírása nem olyan visszatetsző, lealázó, mint a felperesre vonatkozó. Ez a különbségtétel is egyértelműen a felperessel kapcsolatos kitételek természetellenességét és ebből eredően a felperesről alkotott kép lealázó szándékát eredményezi.

Az alperesi védekezést illetően kifejtette, hogy a kifogásolt közlésekben nem a kritikai jelleg tükröződik és a cikkbeli részletek véleménynek sem tekinthetők. A cél a nem kifogásolt további részből tűnik ki, miszerint ahu internetes fórumon megnyilvánuló szerző célja a celebekkel való viccelődés, ugyanakkor ezen túlmenően az alperesi cikkben a felperesi életvitel kritikája jelenik meg.

Valakinek a halálhírével élcelődni olyan, a magánéletbe történő önkényes, durva beavatkozás, amelyet semmilyen körülmény nem tehet indokolttá, különösen olyan szerkesztéssel való megjelenítése, amelyet az alperes alkalmazott.

Nem fogadta el azt az alperesi védekezést sem, miszerint a cikk csak átvett tartalmakat közölt, bemutatni szándékozott a groteszk válfaját, attól elhatárolódva, mert ízléstelennek tartotta. A sajtójogi felelősség nem szüntethető meg azáltal, ha a valótlan tényállítás közlése másokra hivatkozással történik. Semmilyen műfaji sajátosság nem vezethet mások személyhez fűződő jogainak megsértéséhez.

Megállapította, hogy az alperes a cikkhez tartozó szerkesztett képpel, amelyen a címben szereplő, elhunytként jelzett személyek szerepeltek, megsértette a felperesnek a képmáshoz való személyhez fűződő jogát. Erre vonatkozó adat hiányában nyilvánvaló, hogy a három személyről ilyen társaságbéli fényképfelvétel

nem készült. Az alperes nem rendelkezett a felperes hozzájárulásával a felvétel elkészítéséhez, megszerkesztéséhez és felhasználásához.

Az elutasított nem vagyoni kártérítés körében kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a károsodás bekövetkezte vonatkozásában a felperes a mindennapi életben való tartós ellehetetlenülését, elnehezülését nem bizonyította. A felperes a saját és felesége előadása alapján hipochonder. Ezen betegségét felerősítette a halálhírének keltése, és emiatt pszichiáterhez kellett járnia, a cikk megjelenése a lelki életét felborította.

A meghallgatott tanúk vallomása szerint a cikk megjelenését követő napokban a felperes hangulata megváltozott, pszichológushoz fordult. "C" pszichiáter nyilatkozata szerint a cikk megjelenését követően a felperesnél halálfélelem jelentkezett, előfordult, hogy egész éjjel nem aludt, és a produkciók előtt olyan érzése volt, hogy nem tud megszólalni, ezért két-három hónapig intenzívebb terápiát tartottak heti találkozókkal.

Ezentúli egyéb nem vagyoni károsodást a felperes bizonyítani nem tudott, így alaptalan a nem vagyoni kártérítés iránti kérelme. Nem szenvedett olyan mérvű nem vagyoni károsodást, amely a mindennapjait huzamosabb időn keresztül hátrányosan befolyásolta. Sem családi-társadalmi életében, sem munkavégzésében olyan tartós hátrányt nem bizonyított, amelynek kiküszöbölésére a nem vagyoni kártérítés indokolt lenne.

A felperes érvelése kapcsán kifejtette, hogy csak olyan tényállításokat lehet köztudomású tényként figyelembe venni, amelyek önmagukban alkalmasak arra, hogy az érintett személy társadalmi életben való részvételét hátrányosan érintsék. Ilyen körülményre a felperes nem hivatkozott, és az eljárás során fel sem merült.

Az elsőfokú ítélet nem vagyoni kártérítést elutasító rendelkezése ellen a felperes jelentett be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a teljes keresetének történő helyt adást, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új határozat hozatalára utasítását kérte.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság annak ellenére, hogy az ítéletben a felperes személyes előadása és a meghallgatott tanúk vallomása alapján számot adott a felperest ért hátrányokról, mégis úgy ítélte meg, hogy a felperes a mindennapi életben való tartós ellehetetlenülést, elnehezülést bizonyítani nem tudta. Ez a megállapítása a rendelkezésre álló adatokkal ellentétes, ezért jogsértő módon utasította el a nem vagyoni kártérítés iránti kereseti kérelmet.

A felperesi nyilatkozat és a tanúvallomások ("D", "E", "F", "B", "C") idézésével utalt arra, hogy a felperes bizonyította a perbeli cikk miatt őt ért hátrányokat. A felperes hipochonder, a pszichiáter vallomása szerint szorongásos, fóbiás, bizonytalan személyiség, amely miatt rá nézve a cikk sokkal súlyosabb hatásokkal, hátrányokkal járt, mint egy „egészséges” személyiségre.

Megjegyezte, hogy a bírói gyakorlat már hosszú évek óta nem kívánja meg a törvényszék által hiányolt mindennapi életben való tartós elnehezülést. Ezért minden alapot nélkülöz az elutasító rendelkezés.

Az alperes a csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperesi kereset teljes körű elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy a perbeli cikk egy meghökkentő és nem az alperes által készített/üzemeltetett blogon megjelent írást mutat be, amelyet a pletyka rovatban ízléstelennek minősített, és mindenki számára egyértelművé tette, hogy az valótlan tartalmú. Az idézetek kizárólag más blogjáról szóló tájékoztatás miatt kerültek közlésre, azok nem tényállító vagy híresztelő jellegűek, a véleménynyilvánítás körén belül maradt az alperes. Utalt arra, hogy hozzá hasonlóan járt el a www....hu <<http://www....hu>>, www....hu <<http://www....hu>>.

Változatlanul fenntartotta, hogy még elő személy emberi méltóságának sérelmét a halálhírének keltése, illetve meg nem történt halála körülményeinek leírása nem valósíthatja meg. A blog, amelyet nem az alperes írt, egy kritika, amely a felperes közszereplői mivoltáról mond véleményt. A halálozási ok megjelölése kizárólag a felperes saját magáról kialakított képéhez kapcsolódik.

A felperes maga sem tartózkodik másokkal szemben erőteljes és kifogásolható szóhasználat alkalmazásától, még olyan szavak használatától sem, amelyeket a per tárgyává tett. A más személy blogján megjelent írás többek között a felperes ezen közéleti magatartása elé tartott tükröt. Ezért a személyhez fűződő jogot sértő véleménynyilvánítás (indokolatlanul sértő, bántó, lealacsonyító) megítélése körében annak van jelentősége, hogy a véleményalkotás kifejezőmódja mögöttes tartalommal bírt-e vagy sem.

Az alperes a saját közlését úgy tette közzé, hogy annak morbid, szarkasztikus, első olvasatra nyilvánvalóan jellege mindenki számára felismerhető legyen. Ezen túlmenően szövegszerűen is egyértelműen jelezte a más személy közléseinek valótlanosságát. Ezért nem helytálló az az ítéleti megállapítás, hogy a cikk félreérthetetlen cáfolatot nem tartalmaz.

Kiemelte, hogy egyetlen tanú és a felperes sem az alperesi portálról szerzett tudomást a blog tartalmáról.

Vitatta, hogy visszaélt volna a felperes képmásával. A Ptk. 80.§ (2) bekezdése értelmében a képmás nyilvánosságra hozatalához a nyilvános közszereplés kivételével az érintett személy hozzájárulása szükséges. A felperes közszereplő, ezért nem volt szükség a hozzájárulása bekérésére. Utalt arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság azt sem találta jóhírnév sértőnek, hogy közszereplő képmását fotótechnikai eljárással karikírozták. Jelen esetben még erről sincs szó, kizárólag a közszereplők fotóinak egymás mellé tétele történt.

Ellenkérelmében vitatta, hogy a felperest a közzétett tájékoztató cikk kapcsán nem vagyoni hátrány érte volna, mivel a műsorai változatlan sikeresek, magánélete változatlanul boldog. A felperes a kára bekövetkeztét, annak a perbeli cikkel való kizárólagos ok-okozati összefüggését nem bizonyította. Ezért az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes nem vagyoni kárigénye megalapozatlan. Az összecszerúságában is eltúlzottnak ítélte a felperesi igényt.

A felperes az alperes csatlakozó fellebbezése kapcsán kifejtette, hogy annak nem volt helye, mert a felperes kizárólag a nem vagyoni kárpótlás vonatkozásában hozott döntést támadta, így az objektív szankciók vonatkozásában az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedett, ahhoz csatlakozó fellebbezést sem lehet benyújtani.

A felperes fellebbezése részben alapos.

Az ítéltábla osztotta a felperes azon érvelését, hogy az alperesi csatlakozó fellebbezés előterjesztésének nem volt helye.

A Pp. 244.§ (1) bekezdése értelmében a fellebbező fél ellenfelét a fellebbezési tárgyalásra szóló idézésben arra is figyelmeztetni kell, hogy a fellebbezésre vonatkozóan ellenkérelmet terjeszthet elő, ha pedig a fellebbezéssel megtámadott ítélet megváltoztatását is kívánja - annyiban, amennyiben az ítélet ellen fellebbezésnek van helye - csatlakozó fellebbezést nyújthat be.

Ha a fellebbezés a per fő tárgyát nem érinti, a per fő tárgyára vonatkozóan csatlakozó fellebbezésnek nincs helye.

Az idézett rendelkezés értelmében a csatlakozó fellebbezés a fellebbező fél ellenfele által igénybe vehető járulékos jellegű, rendes fellebbviteli perorvoslat. A fellebbezési kérelem tartalma korlátozza a csatlakozó fellebbezés tartalmát. Ha a fellebbezés nem terjed ki a per fő tárgyára, a csatlakozó fellebbezés nem érintheti azt, és ha a fellebbezés a több kereseti kérelem tárgyában hozott ítéletnek csak egyes rendelkezéseit érinti, a csatlakozó fellebbezés sem érintheti az ítéletnek már jogerőre emelkedett rendelkezéseit.

A konkrét esetben a törvényszék több, egymással összekapcsolódó kereseti kérelem tárgyában hozott ítéletet. Mivel felperes fellebbezése a több, valós tárgyi halmazatot alkotó kereseti kérelem tárgyában hozott elsőfokú ítéletnek csak egy, a nem vagyoni kártérítés iránt előterjesztett keresetét elutasító rendelkezését támadta, ezért az alperes csatlakozó fellebbezése nem érintheti az ítéletnek a többi, már jogerőre emelkedett rendelkezését (objektív szankciók alkalmazása). Ez a körülmény a csatlakozó fellebbezés érdemi elbírálásának eljárásjogi akadályát képezte.

Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 253.§ (3) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem korlátai között bírálta felül. Ennek alapján a felülbírálat - fellebbezés hiányában - kizárólag a nem vagyoni kártérítést elutasító elsőfokú rendelkezést érintette.

Az elsőfokú bíróság e körben a bizonyítási eljárást a szükséges és egyben elégséges mértékben lefolytatta, a szerzett bizonyítékok alapján pedig megalapozott tényállást állapított meg; az így megállapított tényállásból azonban érdemben helytelen döntést hozott.

A nem vagyoni kárpótlás megítélése során vizsgálni kell, hogy a jogellenes magatartás miatt az érintett személy életminőségében hátrányos változás következett-e be. Az állandó és egységes a bírói gyakorlat szerint, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, akkor követelhet nem vagyoni kártérítést, ha

bizonyítja, hogy olyan nem vagyoni hátrány érte, amelynek kiküszöböléséhez indokolt a nem vagyoni kárpótlás megítélése.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás eredményeképp - a tanúk vallomása alapján - ítéletében rögzítette, hogy a felperest a cikk nagyon megviselte ("D", "F"), a hipochonder alapbetegségét a cikk negatívan befolyásolta ("B"). Külön kiemelte a felperes pszichiáter orvosának, "C" vallomását, miszerint a cikk megjelenését követően a felperesnél halálfélelem jelentkezett, egész éjjel nem aludt, produkciók előtt olyan érzése volt, hogy nem tud megszólalni, és ezek miatt két-három hónapig intenzívebb terápiát tartottak heti találkozókkal.

Az ítéletábra álláspontja szerint ezek olyan igazolt hátrányok, amelyek miatt felperes nem vagyoni kárpótlásra jogosult.

Azonban a nem vagyoni kártérítés iránti keresetet (4 millió forint) az ítéletábra csak részben ítélte alaposnak. A mértékének meghatározása során értékelte, hogy a felperest ért hátrányok kialakulásában az alperesi cikk csak részoki szerepet játszott. A tanúvallomásokból kitűnik, hogy a tanúk a felperes haláláról nem kizárólag az alperesi cikkből szereztek tudomást.

Utal arra az ítéletábra, hogy amennyiben a felperest a perbeli cikkel okozati összefüggésben az őt foglalkoztató TV csatornánál, illetőleg az általa szerkesztett műsorral összefüggésben vagyoni hátrány érte, az a nem vagyoni kárpótlás körén belül nem értékelhető.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra - az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését a Pp.253.§./2/ bekezdése szerint megváltoztatva - a jogsértés súlyához igazodva, az ítélelehozatal időpontja szerinti értékvizonyok alapján - figyelemmel az alperesi cikk részoki szerepére- 400.000,- forintban határozta meg a nem vagyoni kárpótlás összegét. Ez szükséges és elégséges a felperest ért nem vagyoni kár kompenzálására.

A felperes fellebbezése csupán kisebb részben vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban a felperes a Pp. 239.§-a folytán alkalmazandó Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján pervesztessége arányában viselni köteles a felperes fellebbezési perköltségét. Az alperes jogi képviselőjének munkadíját az ítéletábra a Pp. 79.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2), (5) és (6) bekezdései alapján - a per egyéb adataira figyelemmel - a kifejtett ügyvédi munka mérleleléseével és a pertárgyérték alapulvételeével bruttó 50.000,- forintban állapította meg.

A felperes és az alperes a Pp.81.§./1/ bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján kötelesek a feljegyzett fellebbezési eljárási illetékből a pervesztességükkel arányban álló illetéket megfizetni, így a felperes 288.000,- Ft-ot, míg az alperes 32.000,- Ft-ot.

Győr, 2013. évi június hó 27. napján

Dr. Lezsák József sk. a **Dr. Szalay Róbert sk.**
tanács elnöke előadó bíró

Dr. Bajnok István sk.
bíró